

EVA L. REEVES

AZ IDŐN TÚL

ÚT AZ ISMERETLENBE

Eva L. Reeves - Az időn túl

©Eva L. Reeves
Szerkesztette: Papp Szilvia
Korrektúra: NeylaGrey
Borítóterv: Protzner György - Jarldesign
Tördelés: NewLine Kiadó
Nyomdai munkák: A-Színvonal 2000 Nyomdaipari Kft.
www.szinvonalnyomda.hu

Szerző facebook oldala:
<https://www.facebook.com/evalreevesiro>

Felelős kiadó: Gibicsár János

Bakháza, 2025.

ISBN: 978-615-6855-65-7

Minden jog fenntartva! A mű egyetlen része sem másolható,
sokszorosítható vagy használható fel a szerző és a kiadó előzetes írásbeli
engedélye nélkül.

PROLÓGUS

1993, március

Egyre több zöld rügy tarkította a Princes Park fáit, és mint a tavasz első hírnökei, a jó idő közeledtét jelezték. Elizabeth még vastag kabátban ült a padon, de már érezte a melengető napsugarakat az arcán, miközben a játszótéren szaladgáló kislányt figyelte. A világosszőke fürtökbe belekapott a lány szellő, ahogy a kétéves apróság néha még ügyetlenkedve ide-oda száguldott a játékok között.

– Mami, lökj! – huppant kacagva a hintába, és esetlenül próbálta hajtani magát, megmosolyogtatva ezzel a fiatal édesanyát, aki még a húszas éveit sem érte el.

– Jövök, kincsem! – állt fel, szinte érezve a hátára tapadó, meglepett tekinteteket.

Sejtette, hogy ez soha nem múlik el. Az, hogy ilyen fiatalon szült, mindig is olyasmi lesz, ami csodálkozásra, rossz esetben megbotránkozásra készíti majd a környeztet. Egész jól megtanult már nem törődni vele; a sok buta emberrel, akiket nem érdekelt a története, csak ítélkeztek tudatlanul.

Ahogy a hinta egyre magasabbra emelkedett, a kislány hangos kacaja messze szállt, szinte betöltve az egész játszóteret. Ez a szívének oly kedves hang elűzött minden rosszalló pillantást, mintha a gyermek pajzsot vont volna

maguk köré, megvédve ezzel a külvilágtól. Ám a felszabadult érzés egy pillanat alatt szertefoszlott, amikor meglátta a férfit az út túloldalán, nem messze a parktól. A hinta lassulni kezdett, ellentétben az ő szívverésével, ami iszonyatos gyorsaságra kapcsol.

– Mami! Lökj jobban! – Az olyan nagyon szeretett hang most élesen hatolt merengésébe, szinte fájdalmas erővel rántva őt vissza a valóság talajára.

– Nem lehet... – kapta el a hintát, és hirtelen megállította, nem törődve a durcás ellenkezéssel. – A mami megszomjazott. Nem kérsz egy fánkot? – próbálkozott.

A trükk úgy tűnt, hogy bevált, mert a kislány szeméből egyből elillant az elégedetlenség legapróbb szikrája is, így hamarosan már kifelé haladtak a parkból. A pici csicse-regve ecsetelte, milyen fánkot enne legszívesebben és mennyit, amire az édesanyja csak hümmögve bólogatott, de nem igazán figyelt. Még mindig a férfit követte tekintetével, aki lassan sétált végig az utcán, míg végül meg nem állt egy üzlet előtt, ahonnan egy fiatal nő lépett ki. Magas, vöröses hajú, kedves tekintetű, aki láthatóan örömmel fogadta a férfit. A pár gyors csókot váltott, és Elizabeth csak ekkor tudta elszakítani tekintetét az ismerős arcról. Most tudatosult benne, hogy egy kismabolt előtt állnak, és a nő pocakja már igen nagy. Ösztönösen a saját hasához nyúlt, felidézve az emléket, amikor a mellette sétáló apróság még a hasában rugdosott, csak épp ő akkor egyáltalán nem érezte magát olyan boldognak és felszabadultnak, mint az a nő ott a túloldalon.

– Mami, a fánk arra van! – rántotta meg a karját a pici

lány. Nem sokon múlt, hogy az apró kéz kicsússzon az ujjai közül, és a kicsi meginduljon az úttesten át a kávézó irányába.

– Mit csinálsz? Soha ne engedd el a kezem az út mellett!
– förmedt rá hirtelen a kislányra, amitől az apró szájacská menten konyulni kezdett.

A tekintete mégis újra a túloldalra tapadt, ahol a pár néhány pillanatig elmerülten beszélgetett, majd boldogan ölelték át egymást, hogy aztán együtt lépjenek be kézen fogva az üzletbe. Elizabeth, nem törődve a kislány hüppögésével, sietve körülnézett, és magával vonva a picit, átvágott az úton. Még a hirtelen jött dudálás sem tudta kizökkenteni. Megállt az üzlet előtt, s az ablakon át próbált bekukucskálni, de ott túl sok volt a dekoráció. A kirakat igazán hívogatóra sikerült: virágok és plüssállatok sokasága tarkította, felülről szivárvány és egy méretes, színes léghajó lógott, középen pedig egy komolyan felszerelt babakocsi terpeszkedett. Elizabeth számára azonban ez a rengeteg szépség most csak zavaró tényezőnek számított. Benyitott hát, és lehajtott fejjel sietett el az egyik sorban, mint akinek sürgős nézelődhetnékje támadt.

– Veszel nekem játékot? – szólt halkán a kislány; hangjában még ott lapult a nyűgösség. Az ajándék kilátása azonban elfeledtette vele a fánk ígéletét és édesanyja korábbi dorgálását.

– Nem, kincsem. Most csak körülnézünk, de ha tetszik valami, majd a mami megjegyzi és megkapod a születésnapodra – felelt gyorsan, de felettébb halkán is, alig figyelve a kislányra.

– Mikor lesz a születésnapom? Hányat kell addig aludni?
– érkezett egyből az újabb kérdés, amire csak bosszús szemöldökráncolás volt a válasz, így a kicsi végül elcsendesedett.

Közben próbált továbbvakodni, minél közelebb kerülni a párhoz, hogy hallja is végre, mit beszélnek, ne csak távolról lássa a fejük búbját a polcsor túloldalán. Nem tudta, miért olyan fontos ez, hiszen már eltelt majdnem három év, és ő továbblépett. Az ujján ott csillogott a nemrég kapott gyűrű. Bár nem táplált olyan erős érzéseket a leendő férje iránt, mint amilyeneket az ifjúkori szerelem kiváltott belőle, de a férfi kedvessége és állandó támogatása sokkal többnek tűnt, mint amit valaha remélhetett.

– Van egy új névötletem, ami szerintem neked is tetszeni fog! – hallotta meg végre a nő hangját.

– Igazából nekem az eddigiek is tetszettek. Te döntesz nehezen, szerelmem – duruzsolt a férfi, amitől Elizabeth arca akaratlanul is grimaszba torzult.

– Mi a baj, mami? Pukiztál? – szólalt meg a kelleténél hangosabban a kislány Elizabeth mellett, amitől a nőnek egyből rákvörös lett az arca, főleg, hogy épp találkozott a tekintete a nem olyan messze álló eladóéval.

– Nem, kincsem, csak már nagyon éhes vagyok. Mindjárt megyünk fánkot enni, csak még egy perc – felelt halalkan, hogy hallja a beszélgetést a másik oldalon, miközben próbált úgy tenni, mintha az előtte lévő polc tartalmát tanulmányozná.

– No, ne csigázz már! Hogy fogják hívni a kislányunkat? – szólalt meg újra a férfi, kis matatás után, aminek a hangjai átszűrődtek a túloldalról.

– Ashley. A lányunkat Ashleynek fogják hívni! – újságotla kitörő örömmel a nő.

– Ha pedig az orvosok tévedtek és mégis fiú lenne, akkor is maradhat ez a név – nevetett fel a férfi könnyedén.

Elizabeth egyre furcsábban érezte magát; mintha megszűnt volna a külvilág és nem uralta volna a saját testét. Ahogy elérte őt a túloldalról átszűrődő boldogság, mintha átalakult volna valami sötétté, telve fájdalommal. Arra eszmélt, hogy teljes erejéből taszít egyet a polcsoron, amin át eddig hallgatózott. Amikor felfogta, hogy mit művelt, gyorsan felkapta a kislányt és futva iramodott ki az üzletből.

– Miért lökted meg a polcot, mami? – kérdezte megszeppenve a kicsi.

– A mami csak megszédült, és meg kellett támaszkodnia, kincsem. Na, milyen fánkot szeretnél? – felelt kissé már lihegve, de kellő távolságban az üzlettől, ahonnan bár arra számított, nem szűrődött ki komoly robaj zaja, csak kisebb puffanások.

Még futólag visszalesett a válla felett, mert a várt ijedség és esetleges sikolyok is elmaradtak. A polc a helyén állt, pedig úgy érezte, elég erősen meglökte az imént. Nem mert volna mérget venni rá, de mintha az üzlet ajtajában álló alak az ismerős férfi lett volna. Talán a tekintetük is találkozott egy pillanatra, de végül az illető visszalépett az üzletbe és behúzta az ajtót.

1. FEJEZET

Úton haza

Napjainkban

A szemerkélő eső halkan kopogott a vonat tetején, s apró patakokban csorgott alá az ablakon. A jármű csendesen zakatolt Ashley alatt. A legtöbb ember biztosan elaludt volna egy ilyen monoton és békés helyzetben, főleg, hogy még vagy egy óra utazás állt előtte és már mögötte is majdnem ugyanennyi, ő azonban képtelen volt nem a törtéteken gondolkodni. Egymást követték az újabb és újabb kérdések, a sok „mi lett volna, ha”, miközben vörös tincseit csavargatta rendületlenül. A rossz szokás egészen kisgyermekkorától elkísérte, bár egy rövid időszakban sikerült leszoknia róla. Akkoriban a körmét rágta helyette. A doki szerint szinte minden embernek van valamilyen pótcselekvése, csak a legtöbбекnek nem okoz gondot hosszútávon. Ha a hajcsavargatás lett volna a legnagyobb problémája az életben, nem is kellett volna jó ideig szakemberhez járnia.

Az ülésre pillantott maga mellett, amin ott hevert a táskája. Benne lapult az a zacskó, amit nem sokkal azelőtt kapott kézhez, hogy felszállt a vonatra. Lenne egyáltalán értelme átnéznie? Talán csak újabb fájó sebeket szakítana fel vele, és utána azon gondolkodna, hogy miért nem ment előbb, de mindenki azt mondta, hogy rossz ötlet lenne. Végül pedig már késő volt.

Az apja börtönben töltött évei hosszúra nyúltak, és közben túl rövidre is, mégis, a gyermekkori emlékek fel-fel-törtek a lányban. A sok labdázás az udvaron, vagy amikor biciklizni tanult. Az első nagy esés után az apja kitartóan vigasztalta, amíg az utolsó könnycsepp is fel nem száradt gyermeki orcáján. Sok szép emlék, csodás karácsony és születésnap. Vajon jogában állt úgy tenni, mintha ezek nem történtek volna meg? A barátai közül akadt, aki azt mondta, legalább hallgassa meg, még ha nem is hiszi el, amit mondana. De minden bizonyíték ellene szólt, és Ashley lehetetlennek érezte, hogy a szemébe nézzen. Főleg az ítélelhozatal napján tett vallomása után.

Figyelte az elsuhanó tájat. Zöld masszaként folyt előtte össze a kép, így csak fél szemmel látta, hogy egy magas alak sétál el mellette. Rövid, mogyoróbarna haj – bizonyára férfi, az öltözete alapján. Utánapillantott; végre kizökkent a múlton merengésből. Az illető mosdóba mehetett, vagy a büfékocsiba. Inkább ezen gondolkodott, mint hogy az apján törje a fejét.

Amikor átvette a zacskót, az örökségét, csak futólag nézte meg. Mielőbb túl akart lenni rajta és eltűnni onnan.

Talán látott benne egy öngyújtót és képet is, de nem nézte meg annyira, hogy tudja, kit ábrázol. A zacskó ugyan átlátszó volt, de épp csak felkapta, aláírta a papírokat és már sietett is vissza, hogy elérje a délutáni vonatot haza. Nem is akadt ideje jobban szemügyre venni – vagy talán nem is akarta.

A monoton zakatolásba vesző gondolatait az átkötő ajtó csukódása törte meg, amikor az idegen visszafelé igyekezett. Egy pillanatra találkozott a tekintetük. Kék szem, átlagos külső, fürkésző pillantás. A férfi továbbhaladt, de a lány akaratlanul is utánafordult. Valami megbújt a szemében, egészen a mélyén, amit képtelen volt szavakba önteni. Nem ismerte, talán nem is látta ezelőtt, bár úgy érezte, ebben nem teljesen biztos. Mégis úgy tűnt, mintha együttérzés csillanna abban a mélykék szempárban.

– Örökké nem húzhatom – motyogta maga elé, mintha csak a táskának beszélt volna.

Végül rászánta magát és elővette a zacskót. Legfelül pihent, nem kellett sokat keresgélnie, hiszen csak behajította a táskájába, amikor megkapta. Először csak kívülről vizsgálta meg. Nem nézett ki másképp, mint néhány órával ezelőtt. A börtön kihalt folyosóján, amit a látogatóknak tartottak fenn, épp nem tartózkodott rajta kívül senki, így gyorsan megkapta a csomagot a fiatal őrtől. Legalább nem egy zsémbes, már a munkáját is gyűlölő, köpcös alak fogadta lesajnáló tekintettel. A fiatal őr talán csak néhány éve tölthette be a húszat, még nem fásult bele a munkába, így együttérzés csillant a tekintetében, amikor átnyújtotta a csomagot, ám egy pillanatra Ashley valami

mást is felfedezni vélt benne. *Meglepetést*. Akkor sem tudta, ahogyan ezúttal sem, hogy ezt minek tulajdonítsa, de most, hogy visszagondolt, mégis érdekesnek tűnt. Vajon a csomag vagy ő váltotta ki a reakciót?

Jobban megnézte hát, de csak egy átlagos, simítózáras tasakot tartott a kezében. Végre kinyitotta. Jól látta előzőleg: talált benne egy öngyújtót, habár úgy tudta, az apja soha nem dohányzott. Egy labda is előkerült, amitől menten összeszorult a szíve. Jackie-é lehetett. A kutya két éve halt meg, amiről az apja valószínűleg nem is értesült. Egyszerűen csak megöregedett, de szinte Ashleyvel nőtt fel. Olyan volt neki, mint egy testvér, és a labdája, úgy tűnt, az apjánál maradt, amikor bevitték. A zacskóban lapult még a pénztárcája és két kép is. Az egyiket négyen látszottak: a szülei, ő és Jackie. A másikon csak saját magát látta, idősebb kivitelben. Nem tudta, ki juttatta el az apjának, vagy honnan szerezte, de valószínűleg mindkettő a cellája falát díszíthette, mert még ott érezte rajtuk a cellux ragadós maradványát.

Mindezek mellett még ott lapult egy szokatlan óra is. Vékony ezüstláncon függött a régies zsebóra, de elég hosszan ahhoz, hogy akár nyakba is lehessen akasztani. Amikor a tenyerébe vette, meglepően könnyűnek és hűvösnek bizonyult. Annak ellenére, hogy az ilyesmi manapság már nem divat, egészen újnak hatott. A tetején, mint valami stopperórán, nyomógombot fedezett fel, míg a jobb oldalán három, tekerésre alkalmasnak tűnő fogaskerék helyezkedett el. A kis kerekek a borús idő ellenére is megcsillantak, mind más színben: a legfelső arany,

alatta egy ezüst és végül egy türkizkék. A füléhez emelte. A kis szerkezet halkan kattogott, pedig már sok éve a börtönben pihenhetett elzárva, amióta az apját bevitték.

Óvatosan megpróbálta kinyitni, de nem járt sikerrel. Úgy tűnt, akad a zár, ezért kívülről vette jobban szemügyre. A hátán gravírozott szöveget talált, nehezen olvashatót, egészen apró betűkkel, az elejét pedig rózsaminta díszítette. Újra próbálkozott a kis kallantyúval, de csak az ujja pirosodott ki tőle, az óra nem nyílt ki, így inkább a szövegre fókuszált.

Ehhez minimum nagyító kellene, gondolta, bár nagyító helyett ott lapult a zsebében a telefonja.

Előkapta, és a kamerán próbálta változtatni a méretet. Már majdnem sikerült ksilabizálnia néhány betűt, amikor érezte, hogy rándul egyet a vonat. A telefon szép ívben kirepült a kezéből, hogy aztán az ülések alatt a padlón csússzon előre. A vonat megállt. Ashley hallotta az utasok éretlenkedéssel vegyült morgolódását, de hamarosan tovább is indultak, így mindenki elcsendesedett annak ellenére is, hogy a hangosbemondó nem adott tájékoztatást a megtorpanás okáról.

Nyakába akasztotta a zsebórát, a pólója alá rejtette, majd elindult megkeresni a telefonját. Nem sokon múlt, hogy figyelmetlenségében átessen egy majdnem az út közepén hagyott bőröndön. A férfi, akihez tartozott, halkan elmotyogott valami elnézéstkérés-szerűséget, de miután végigmérte őt, visszafordult a könyvhöz, amit olvasott. Azt már nem láthatta, hogy az alak a könyv felett mégis csak utánanézett, miután továbbhaladt.

Ashley mindent összevetve szép nő benyomását kel-
tette. Nem emelkedett ki a tömegből és nem is adott sokat
a divatra, de csinosnak mondta volna a többség. Női mér-
téssel magasnak számított, ami nem mindig előny egy
lány életében. Nem volt kifejezetten vékony, de arányos
alkattal büszkélkedhetett. Vörös, kissé göndörödő tincseit
általában egyszerűen kiengedve hordta, vagy lazán felcsa-
tolta, amikor épp a konyhában sürgölődött. Szemüveget
ritkán viselt világosbarna szemén, bár akadtak helyzetek,
amikor már elkélt volna, de még nem fogadta el, hogy a
kor lassan utoléri és így harminc felett bizony már kezdett
romlani a látása. Az édesanyja is szemüveget viselt annak
idején, valószínűleg tőle örökölhette a rövidlátást. Fülét
a tizennyolc éves önmagához képest mostanra csak egyet-
len pár, farkassziluetet formáló fülbevaló díszítette, de
halványan még most is látszottak a nyomai a megannyi,
mára beforrt lyuknak, amivel lázadó időszakában bosszan-
totta a szüleit.

Néhány üléssel előrébb egy magas, karcsú szőke nő
kezében pihent a telefon; úgy tűnt, a tulajdonost keresi.
Az arca ismerősnek hatott, különösen a tekintete. A mimi-
kája, az orrnyergének finom ráncolása erősen emlékez-
tette valakire, mintha csak visszafojtott érzelmeket
igyekezett volna palástolni.

– Az enyém, köszönöm! Az előbbi rántás miatt kicsú-
szott a kezemből – kezdett bele, de jobban megnézve a nőt
látta, hogy a szeme kissé vöröses.

Nem tudta, hogy alvás, netán sírás okozott ilyen ered-
ményt, de a látvány miatt kényelmetlenül állt egyik lábáról

a másakra, amíg a megtaláló végül a kezébe nyomta a telefont. Mintha ő is feszülten méregette volna Ashleyt ez alatt a néhány pillanat alatt, de végül csak biccentett, és nem szólt egy szót sem. A lány kicsit még tétovázott, majd visszaindult a helyére.

Különös gondolatok cikáztak a fejében. Ismerősnek tűnt neki ez az idegen, de bármennyire erőltette a memóriáját, nem jött rá, hogy honnan. A korát tekintve negyven és ötven közé lőtte volna be valahol félúton, de nem vett volna rá mérget. Lehetett akár egy fiatalos ötvenes is.

Visszatérve a helyére kivette a póló alól az órát, de amint bekapcsolta a telefon fényképezőgépét, elsötétült a képernyő. Bosszúsan szusszant egyet, amikor ráébredt, hogy a reggeli induláskor vette le a töltőről és mostanra lemerült, hiszen már bőven átlépték a négy órát is. Töltőre dugta, de valamennyit így is várnia kellett.

Visszapakolta a zacskót a maradék holmikkal együtt a táskájába, és a tájat kezdte el fürkészni. Az árnyak egyre jobban megnyúltak odakint, az eső pedig továbbra is kitaratóan mosta az ablakot. Ashleyre pedig egyszeriben ólmos fáradtság telepedett. Bármennyire is küzdött ellene, úgy érezte, képtelen nyitva tartani a szemét. A hirtelen jött álmoság úgy ragadta magával az álmok mezejére, mint apró szellő a könnyű tollpíhét.

A bíróságon ült. Jól emlékezett a teremre, hiszen két alkalommal is járt már ott, bár egyszer sem bírt végig maradni. Tisztán élt az emlékeiben az utolsó nap, amikor látta az édesapját. A leghátsó sorban ült most is, de úgy

érezte magát, mintha csak külső szemlélő lenne. A terem is másnak látszott: a szépen lakkozott padsorok végig üresen tátongtak, amik akkor tömve voltak. A sok szenzációhajhász újságíró és a bizonyára rettentő unalmas életet élő bámészkodók hada töltötte meg, de ezúttal csak az apja ült ott a bíró mellett. Önként jelentkezett, hogy az ítélet-hirdetés előtt szólna még néhány szót. Ashley akkor sem tudta, hogy mit mondhatott volna még, amivel meggyőzhet bárkit arról, nem ő tette, hiába tagadta a végsőkig a gyilkosságot. Az összes létező bizonyíték ellene szólt, mind egyértelművé tette, hogy végzett egy férfival – és valószínűleg a feleségével is. Egyedül az indíték hiányzott. A legtöbben persze házasságtörésre gyanakodtak, de Gregory váltig állította, hogy ilyesmi sosem történt.

Mégis összeszorult a szíve, ahogyan az apja, mint megtört öregember, nagy küzdelem árán felállt. Lépteinek furcsa, hangos koppanása kísérte a pulpitusig a cirádás márványpadlón, ahol felküzdötte magát a székbe. Ashley gondolatai között eddig a percig életerős emberként tűnt fel az apja, és a kora sem indokolta ezt a külső változást. Gregory lélekben tört meg, ezért látta most a lány úgy, mintha ténylegesen megöregedett volna. A férfi szemében keserű fény játszott, ahogy lassan belekezdett a mondandójába. Ashleyt sokkolta az a néhány mondat, amiben az apja felvállalta a tettét. Kezdte megérteni, miért nem akart találkozni vele egyszer sem, amíg előzetesen volt. Bizonyára képtelen lett volna a saját lánya szemébe nézni, miután elvette tőle az anyját.

A beismerő vallomás, mint utolsó csepp, töltötte csurig

szíve fájdalmának poharát. Akkor látta utoljára a férfit, mert amint elhallgatott, ő felpattant. Bár úgy tűnt, Gregory nem akart a lányára nézni, de a mozgásra ösztönösen felkapta a fejét, ezért még utoljára találkozhatott a tekintetük. Ashley arcát könny áztatta, a lelkében vihar tombolt, amitől a férfi arca még elkínzottabbá vált.

A kép lassan oszlani kezdett, mintha csak sűrűsödő ködréteg vonta volna be a tárgyalótermet. Ashley egyre kevésbé látta az apját, de azt még észrevette, hogy a férfi tekintete egy alakra siklik, aki az első padban ült, és először épp olyan meggyötörtnek tűnt az arca, mint Gregoryé, ám az övében lassan valami megváltozott. Fokozatosan megkeményedett, a kalapácsütés hatására pedig már-már elégedettség tükröződött rajta, és ez az ütés volt, ami mintha csak visszarántotta volna Ashleyt a valóság talajára, mint egy hirtelen és fájdalmas végszó.

Lassan ébredezett. Az álom és ébrenlét határa összemosódni látszott, ahogyan nyitogatta a szemét. Úgy tűnt, mintha köd lenne a vonaton is, éppúgy, mint az álom végén. Pislogott néhányat, hogy rendesen magához térjen, de még mindig homályosnak tűnt a világ. Köd, vagy inkább füst gomolygott. Az ösztöne arra sarkallta, hogy felpattanjon és minél előbb leszálljon, de a józan ész is ott motoszkált benne. Ha valami történt volna, akkor bizonyára felébredt volna rá, de a vonat haladt tovább, a táj monotonon suhant el mellette. Ez persze nem jelentette, hogy nem lehet tűz, de akkor miért nem reagál a többi ember? Nem hallott kiabálást, sietős léptek zaja sem

ütötte meg a fülét, sőt, az orrába sem tolakodott be az égés füstös, tömény szaga. Látta a füstöt, de érthetetlen módon más érzékszervével nem észlelte.

Gyorsan összeszedte a holmiját, majd felállt, hogy körülnézzen. Amikor felszállt a vonatra, nem látott sok utast, de azért akadtak emberek rajta kívül. Most viszont egy teremtettséget sem fedezett fel a közelben, csak a poggyászaik árválkodtak gazdátlanul az ülések felett vagy mellett. Először arra gondolt, hogy talán még mindig alszik. Megcsípte magát, ahogyan állítólag ellenőrizni lehet, épp álmodik-e az ember. Érezte, hogy fáj, tehát ébren kellett lennie – legalábbis, ha az az elv működik. Nem emlékezett olyan álmra, amikor azon gondolkodott, hogy álmodik-e.

– Hahó! – szólalt meg először normál hangerővel, aztán valamivel hangosabban ismételte el.

Nem érkezett válasz, csak a vonat zakatolt tovább rendületlenül. Arrafelé vette az irányt, ahol legutóbb a szőke nő visszaadta a telefonját, de őt sem találta a helyén, ám esetében a holmija is eltűnt. A szíve egyre hevesebben dobogott, szinte érezte a mellkasában a gyorsuló ütemet, mintha ki akarna ugrani a helyéről. Nagy levegőt vett, próbált nyugalmat erőltetni magára. Igyekezett felidézni, amit gyerekként tanult a pszichológusnál.

– Én irányítom az érzéseimet, és nem azok engem – kezdte el halkán motyogni a mantrát, ami már sokszor rántotta vissza a teljes kiborulás határáról.

Ujjait szorosan, már-már görcsösen fonta össze maga előtt, és a jól ismert módon kezdte el sorban összeérinteni

őket a nagyujjával kezdve, miközben újra és újra elmondta fejben a nyugtató mondatot, egészen addig, amíg végül el nem vált egymástól a két tenyere és már csak az ujjbegyei érték össze. Megfeszítette az ujjait, az ízületek halkan ropogtak, de a légzése lassan normalizálódott.

– Helló! – hallott meg egy mélyen zengő férfihangot a háta mögül, de amikor megfordult, nem látott semmit a füstön át. Még mindig nem érezte a füst szagát, nem csípte a szemét sem, pedig elég terjengősen borította be a vonatot.

– Helló! Ott van? Hallottam az előbb! – Újra ugyanaz a hang. Most már jobban meresztette a szemét és elindult visszafelé, de még így is fájó lassúsággal teltek a másodpercek, mire végre meglátta az alak derengő képét. Fellélegzett, bár talán ha jobban belegondolt, nem tudta, hogy ki az, és azt sem, hogy miféle alak, de még mindig jobb egy kétes személy, mint egyedül lenni egy füstös, kihalt vonaton.

Megtorpant, amikor végre szemben találta magát a férfival. Ismerősnek tűnt, de először nem tudta hová tenni, csak aztán jutott eszébe az alak, aki valószínűleg a mosdóba igyekezett nemrég. Vagy rég? Ki tudja, mennyi idő telt el, amíg szunyókált. Nem nézte meg, hogy feltöltődött-e a telefonja, és hogy mennyi ideig aludt, csak bedobta a táskájába.

– Végre! Már úgy tűnt, mindenki felszívódott – szólalt meg az ismeretlen.

Ashley nem felelt – legalábbis először –, inkább jobban megnézte magának a férfit. Alkatra magas illető állt előtte,

de épp csak egy kicsit nőtt nagyobbra nála, hiszen Ashley sem az alacsonyak táborát erősítette. Átlagos testfelépítésű, jóképűnek mondható férfi volt, de azért nem vitte túlzásba a sors. Nem valami Brad Pitt-hasonmás állt vele szemben. Az pedig még a füstön keresztül is látszott, hogy ez a fickó bizony szeret enni. Nem mondhatta volna pocakosnak, de az sem tűnt valószínűnek, hogy minden napját az edzőteremben kezdte vagy fejezte be. Kék szemei viszont nyugalmat sugároztak, ahogyan a tartása is. Mogyoróbarna haja rakoncátlan tincsekbe rendeződött és kicsit hosszabb lehetett a kelleténél, mert elől már-már a szemébe lógott.

– Jól van? – kérdezte a férfi, miután már valószínűleg kínosan hosszú idő eltelt, amíg Ashley csendben vizsgálódott.

Észbe kapott végre, és megköszöri kicsit a torkát.

– Öhm... igen. Csak elkalandoztam kissé. Nem tudom, hogy mi ez az egész, de gondolom, maga sem – sóhajtott egyet csalódottan, és tétován oldalra pillantott.

A füst mintha lassan oszlani kezdett volna. Úgy érezte, kicsit távolabb lát el, mintha kirajzolódtak volna a vonat ablakai.

– Azt hiszem, elbóbiskoltam, és amikor magamhoz tértem, ez a furcsa füst borította mindent és eltűntek az emberek. Egész úton egy kölyök rugdosta a székemet. Az tűnt fel először, hogy már nem érzem a rugdosást. Jó ideig elmentem hátrafelé, de ott is ugyanez a helyzet – felelte meglepően higgadtan.

Ashley irigyelte a nyugalmat, ami a férfiből áradt; ő úgy érezte, képtelen ilyen lazán kezelni a történeteket. Egyelőre

azt is kész csodának tartotta, hogy nem borult ki komolyabban.

– Talán csak egyikünk álmodik, az nem lehet? – szólalt meg, amíg rá nem jött, hogy bizony hangosan is kimondta, ami az eszébe jutott. Akaratlanul elpirult, mert az ember ritkán álmodik vadidegen férfiakkal egy vonaton. A végén még azt hiszi az illető, hogy valami zavarba ejtőre gondol.

– Kétlem. Ha ez egy álom lenne, eszébe sem jutna, hogy álmodik, csak amikor felébred – mondta az idegen, figyelmen kívül hagyva Ashley zavarát. Hogy szándékosan, vagy sem, az az ő titka maradt. – Connor – nyújtotta hirtelen a lány felé a kezét, aki először csak meglepetten nézte azt, de végül megragadta és határozottan megrázta.

– Ashley – jött végre a felelet is. – Maga meddig jutott? Ha mi itt vagyunk, más is lehet. Talán a vonat más részében vannak még rajtunk kívül, és persze valakinek... Jesszus, ki vezeti a vonatot? – akadt el hirtelen, ráeszmélve, hogy talán a vonat kezelői is eltűntek, akkor pedig nincs, aki megállítsa a járművet. A sín nem tart örökké.

– Akkor az lesz a legjobb, ha előrefelé haladva folytatjuk a felderítést – bölintott egyet Connor, és ellépve Ashley mellett előreindult.

Egy pillanatra elgondolkodott rajta, hogy talán nem kellene hagynia egy pasinak, hogy csak így bevágjon elé, de a helyzet abszurditása miatt mégsem ellenkezett.

Már évek óta egyedül intézte az életét. Egyedül élt és a legutóbbi kapcsolatára is alig emlékezett – talán egy év is eltelt azóta. Barátai akadtak, de nem dúskált bennük. Ideje nagy részét a munkája töltötte ki, a szabadideje

maradékában pedig az egyik kedvenc hobbijának élt: sütött. Ez néha meg is látszott rajta, amikor felszaladtak a kósza plusz kilók, de hát nem kellett senkinek megfelelnie, így nem törődött vele.

– Mintha oszlani kezdene a füst, maga is látja? – törte meg a csendet Connor, miközben haladtak előre a sorok között.

– Igen, én is úgy láttam már az előbb is – felelte Ashley nem túlságosan lemaradva.

Megpróbált előreselni a férfi válla felett, ahol már körvonalazódni kezdett a vonat eleje és a mozdony ajtaja is. Elég modernnek tűnt a jármű, amin utaztak, de sosem járt még egyetlen mozdonyban sem, így nem tudta, hogyan képzelje el. Úgy gondolta, hasonló lehet, mint a metró: egyszerű, nyomógombos. Ma már biztosan nem úgy működnek a vonatok, mint a régi időkben, amikor izzadt, félmzettelen, izmos fickók pakolták a szenet folyton-folyvást, egész úton. Valahogy mégis ezt a képet várta, amikor elérték a bejáratot, bár persze erre utaló zajokat egyáltalán nem hallott.

– Meglepett volna, ha simán nyitható – morrant fel a férfi.

Az ajtó zárva állta el az útjukat. Connor megpróbálta kicsit erősebben lenyomni a kilincset, majd vállal lökött rajta egyet, de semmi. Dörömbölt párat, bekiabált, de nem kaptak választ.

– Ők is eltűnhettek odabent? Az elég nagy baj – aggodalmaskodott Ashley, a férfi enyhén szólva is gondterhelt arcára pillantva. Mostanra azért az ő nyugalma is kezdett szertefoszlni. – Azért megpróbálnám, ha odaenged.

A lány a zsebében kotorászott egy ideig, amíg előkerült egy csat. Magában reménykedett, hogy nem sül fel az ismeretlen fickó előtt. Kellemetlen lett volna. Egyszer már bevált a trükk, bár csak egy szimpla lakás ajtaján. Dorothy, a legjobb barátnője kizárta magát a lakásából úgy fél évvel ezelőtt. Teljesen pánikba esett, ugyanis bentől zajokat hallott és attól félt, a macskája bajba került, netán meg is sérült odabent. Az a cica bizony gyakran tett rossz fát a tűzre. A lakatosra a késő esti órákban sokat kellett volna várni, így Ashley próbált segíteni a barátnőjének, ha már eredetileg egy teára ugrott volna fel hozzá. Kis küzdelem árán végül bejutottak, és ugyan a házi kedvenc jól volt, de akkor is kitett magáért. A szivárvány minden színében játszott, miután kipakolta Dorothy festékes fiókját. Ashley tisztán emlékezett rá, hogy hetekig színes maradt a kis haramia bundája. Akaratlanul is mosolyt csalt az arcára az emlék, miközben a zárral bajlódott.

– Hajcsat? Mint a filmekben? – hallotta a szkeptikus hangot a háta mögött, ami visszazökkentette a valóságba.

Rövid matatás után, izzasztóan hosszú másodpercek elteltével végre kattant a zár, pedig ezúttal nem egy hagyományos zárszerkezettel kellett megküzdenie, mint anno. Diadalittas mosollyal egyenesedett ki, visszacsúsztatta a csatot a zsebébe és hátrébb lépett. Csoda, hogy nem kiáltotta el magát: Tádám!

– Nem rossz. A végén kiderül, hogy egy tolvajjal keveredtem bajba – jelent meg egy félmosoly Connor arcán.

Ashley úgy gondolta, hogy jól áll neki a mosoly, feszte-
lenebbé tette még ebben a meglehetősen feszült helyzet-
ben is. Persze hamar szertefoszlott az apró diadal mámor.
A férfi kezét a kilincsre helyezte, hogy végül lassan le-
nyomja azt. Nem tudni, hogy mitől tartott, hiszen ha lett
volna bent valaki, az mindenképpen jó hír, ha pedig nem,
akkor kár lett volna húzni az időt, de Ashley valahogy
mégis átérezte a helyzet kínzó feszültségét.

– Üres... ez teljesen üres! – szólalt meg a férfi bosszú-
san, hiába számítottak rá, hogy így lesz.

De legalább a füst lassan teljesen eloszlott, így már az
ablakokon is rendesen kiláttak. A vonat nyugodtan haladt
tovább a csendes tájon. Fákkaal teli erdő mellett suhantak
el, a távolban zölden terült el a táj, itt-ott dombokkal
tarkítva. Hallgattak. Valószínűleg hasonló dolgokon
törték a fejüket. Hol vannak és hová tartanak? Képesek
lesznek megállítani a vonatot? Egyáltalán érdemes itt a
semmi közepén, vagy inkább érjenek el a célig, ami mi is?
Mégsem mondta ki egyikük sem a kérdéseit, csak a
műszerfalat kezdték el nézegetni.

A jármű eredetileg Yorkba tartott Liverpoolból, ahol
Ashley apja a börtönéveit töltötte. A táj hasonlóan festett,
mint mindig, amikor a lány megtette ezt az utat. Több
mint tíz éve költözött el a szülővárosából, Liverpoolból,
hogy York legyen az új otthona. Nem akart ott maradni,
ahol a tragédia történt, ahol a családja és az élete darabja-
ira hullott, de mégis kénytelen volt a közelben maradni,

hogy intézhesse a szükséges ügyeket. Az apja tárgyalására egyszer ment el csupán, plusz a végén az ítélethirdetésre, a börtönben pedig sosem látogatta meg. A családi házat ellenben kénytelen volt eladni és ehhez, ha nem is sokszor, de néhány alkalommal vissza kellett térnie a rossz emlékek színhelyére. Rettenetes, hogy a sok színes múltbéli képet hogyan képes vörösre festeni egyetlen szörnyű tett. Ma már, ha visszagondolt a gyermekkorára, az egész olyan hatást keltett, mintha piros szűrőn át nézte volna. Lehetetlennek tűnt boldognak látni azt, ami minden jel szerint hazugságra épült.

– Értesz hozzá? – törte meg végül Ashley hangja a csendet, miután visszakényszerítette magát a jelenbe, amire Connor csak a fejét rázta.

Abszurd volt a gondolat, de a férfi fiókokat húzogatót ki, keresgélt – talán valamiféle kézikönyvben reménykedett. Ashley is kutatni kezdett, de nem úgy tűnt, hogy hagytak itt egy útmutatót a vonat vezetéshez. Nem találtak semmi hasznosat. Akadt ott útvonalnyilvántartó, néhány csavarkulcs, zseblámpa, sőt, még üres rágógumipapír is egy félig elfogyasztott csoki társaságában, amiknek egy része a padlóra került kutatás közben. Így újra a gombokat kezdték el figyelni. A tolókar állíthatta legnagyobb eséllyel a sebességet, de a többit nem tudták, hogy mire való. Akadt néhány felirat, de inkább csak betűk vagy rövidítések.

– Erre nem készültem – motyogta a férfi szinte csak magának.

Ashley csak fél füllel hallotta, de nem értette, mire gondol a másik. Mégis ki készült volna rá, hogy egy kihalt vonatra keveredik, vagyis a vonat hal ki, miközben rajta ül, és kénytelen lesz átvenni az irányítást? Senki az égvilágon.

– Mikor is kellene odaérnünk? – morfondírozott hangosan a lány.

A férfi az órájára pillantott. Összeráncolta a homlokát, aztán kopogtatni kezdte az óra üvegét.

– Megállt – sóhajtott Connor. Még egyszer megrázta a kezét, de semmi változás: az óra nem kezdett hirtelen ketyegni.

Ashley bekapcsolta a telefonját. Halk pittyenéssel jelezte, hogy jöhet a kód, majd felvillant a képernyő is.

– Nincs internet, és az időt sem mutatja. Nem értem. Nem először teszem meg ezt az utat, és eddig még sohasem akadozott a hálózat. Arra biztosan emlékszem, hogy elhagytuk Manchestert, utána aludhattam el.

Hirtelen eszébe ötlött a nyakában függő zsebóra. Előhúzta a vékony láncon lévő időmérőt a ruhája alól, hogy jobban megnézzé. Ez idő alatt Connor is rápillantott a saját telefonjára, de a csüggedt tekintetből egyértelművé vált, hogy azon sem látszik több, mint az övé. Ashley pedig, mivel legutóbb nem tudta kinyitni az órát, először a füléhez emelte, hogy ellenőrizze, az is megállt-e.

– Ez ketyeg! – kiáltott fel hirtelen.

Újra megpróbálta felpattintani a zárat, és ezúttal mindenféle ellenállás nélkül engedett a kis kallantyú. Az óra

furcsán nagynak tűnt egy karórához képest, és ami még különösebb volt, hogy a lapján több óraszerkezet volt egymás mellett. Mint azok a spéci eszközök, amik külön mutatják a percet és a másodpercet is, sőt, még stopper is van rajtuk. A nagy óraszámleplezen három kisebb mérőóra is volt, háromszöget formálva. Kettő a közepétől kicsit feljebb, egy alattuk. Pontosan ugyanúgy néztek ki, mint a nagy, kivéve az egyiket, mert ott más volt a felosztás. Ez egészen százig számolt, a kismutató lehetetlenül lassan mozgott, szinte állt, és jelenleg a nagymutató harmincegy felé jelzett. Az igazán furcsa az volt, hogy az alap óra mutatói ugyanúgy álltak és nem moccantak, mint Connor óráján. A három kisebbnél ellenben volt mozgás, de nem egyforma módon. Az egyik csigalassúsággal haladt, szemmel szinte alig kivehetően, a másik, az eltérő felosztású ellenben rendesen működött, de furcsa időt mutatott. A harmadik pedig ide-oda ugrált, mintha maga sem tudná, hogy mit szeretne.

– Ez meg miféle óra? – lépett most már a férfi is közelebb. Felemelte a saját óráját, és egyértelműen időben pontosan ugyanott állt meg, mint a zsebóra nagy lapja. A kisebbeket viszont láthatóan ő sem értette.

– Kaptam, vagy inkább örököltem, de nemrég még kinyitni sem tudtam – felelte Ashley. Talán a meglepetéstől eredt meg a nyelve, pedig egyáltalán nem ismerte ezt a fickót. Nem tudhatta, hogy érdemes-e mindent az orrára kötni. Így nem csoda, hogy amikor Connor az óra felé nyúlt, automatikusan magához húzta.

– Jól van, megértem. Mindent a szemnek – vonta meg a vállát egy félszeg mosollyal a férfi. – Ez mintha negyvenöt percet mutatna. Lehetséges, hogy ennyi idő telt el azóta, hogy elaludtunk, vagy hogy mindenki köddé vált?

Ashley bosszúsan ráncolta a homlokát. Jó megközelítés, de miért nem neki jutott eszébe? Mindig is jó szervezőnek tartották a környezetében, jól bánt az idővel és a beosztásával, most pedig kifog rajta egy furcsa óra. Végül bólintott, miközben tovább vizsgálta a szerkezetet, ezúttal jobban megnézve magának a tetején lévő nyomógombot és a három kicsit, amiket valószínűleg tekerni lehetett. Azon morfondírozott, hogy mi lenne, ha kipróbálná. Végül a három tekerhető gombból a kéket választotta. Az ezüst és az arany mellett valahogy az tűnt ki a legjobban. Egy kicsit tekert rajta. Az egyik kisebb óra másodpercmutatója haladt előre, az, amelyik eddig negyvenöt percnél állt. Az érzés, amivel mindez járt, nagyon hirtelen jött, ugyanis nem sokon múlt, hogy mindketten a padlón kössenek ki. A vonat mintha felgyorsult volna a tekerés idejére, sőt, egyértelműen ritkulni kezdtek a fák. Meg kellett kapaszkodniuk, de amikor Ashley elengedte a gombot, már feltűntek a város épületei a szemük előtt.

– York... mégis odaérünk? – rebegette, de Connor inkább az órát nézte megrökönyödve.

– Ezt maga csinálta? Mintha az óra felgyorsította volna az időt. Képtelenség – motyogta értetlenkedve.

A lány nagyot nyelt, végül zavartan bólintott. A férfinak igaza lehetett; tényleg úgy tűnt, mintha hirtelen

felgyorsultak volna, mintha előretekerte volna az időt. Valószínűleg ha gyorsabban pörgette volna az órát, talán annyira felgyorsult volna a vonat, hogy nekizuhannak a mozdony hátsó falának, és meg is sérültek volna. Mindamellet, hogy valójában teljesen abszurdnak tűnt a gondolat, miszerint a vonat azért lett gyorsabb, mert ő megforgatta az óramutatót.

– Higgye el, én sem értem – súgta halkán, szinte csak magának, de inkább összecsukta az órát. Úgy érezte, hogy kezd sok lenni ez a temérdek furcsaság. Arra jutott, hogy talán még mindig álmodik, hiszen ez tűnt a legkézenfekvőbb magyarázatnak.

– Hála ennek a valaminek, úgy gondolom, hogy mindjárt megérkezünk. Ha jól sejttem, maximum tíz percünk lehet az állomásig – vetette közbe Connor az aggasztó következtetést.

A fák odakint tényleg megfogyatkoztak, és egyre több épület bukkant fel a sínek mentén. Újra befészkelte magát a gondolat az agyába, hogy mit tesznek majd a megérkezés pillanatában, hiszen a vonat nem valószínű, hogy csak úgy magától megáll.

– Hogyan állítjuk meg? Mégis hogyan fog megállni a vonat? – bukott ki belőle a riadt kérdés. Érezte, hogy az idegesség újra visszakúszik a torkába, és mint valami sűrű folyadék, ott ragadva kezdte egyre jobban fojtogatni.

Connor is hasonlóan tanácstalannak tűnt, mégis beállt a pult elé. A férfi érezte, hogy lenne kézenfekvő megoldás, de a jól leplezett idegesség nem hagyta, hogy tisztán gondolkodjon. Valami talán aktivál egy féket és leállítja a

motor zúgását. Egyelőre nem maradt más, mint próbálkozni, amíg be nem érnek az állomásra. York a vonat végállomása, ezt mindketten tudták, és onnan nincs tovább.

A férfi végül először a tolokarral próbálkozott. Visszafele húzta, amitől a zakatolás csendesedni kezdett. Úgy tűnt, hogy tényleg a sebességet állíthatták be vele, de a motor zúgása nem szűnt meg teljesen, bár legalább lelassultak, amikor a kar ütközésig ért. De ez arra még nem tűnt elégnek, hogy a vonat is megálljon.

– Ha más nincs, talán leugorhatunk – vetette fel Connor, bár ez az ötlet nem igazán tetszett Ashleynek, és ez ki is ült az arcára, mert a férfi végül visszafordult a kezelőpulthoz és tovább próbálkozott.

Újra a gombokat kezdte el vizsgálni, a feliratokat, de nem akadt túl sok ötlete, hogy mire lehetnek jók. Hátrapillantott a lányra, mintegy megerősítést várt talán, hogy találomra próbálkozzon.

A házak közben egyre sűrűsödtek körülöttük. Ashley pontosan tudta, hogy néhány perc múlva már az állomáson lesznek még így, lassabb tempóban is. Connor mellé lépett, látva a férfi bizonytalanságát, és végül ő döntött. Egyszerűen elkezdte találomra végignyomkodni a gombokat. A vonat rázkódni kezdett, sípolt is egyet, de szerencsére legalább nem gyorsult. A zakatolást csikorgó hang váltotta fel, Ashley pedig tovább nyomkodta a gombokat, ahogy épp sikerült.

– Talán jobb lenne ugrani! – vetette fel a férfi az ajtó felé pillantva, már-már megindulva.

- Nem! Már lassulunk! – kiáltott makacsul Ashley.
- De egyáltalán nem biztos, hogy meg is állunk addig!
- mutatott előre Connor.

Most már jól kivehető volt a vonat, ami nem olyan messze állt előttük. Az állomás után a vágány véget ért, és egy, már előttük érkezett szerelvény pihent ott békésen. Még ha ezzel a lassabb tempóval ütköznek is, az sem lesz túlságosan kellemes. Mostanra már talán csak néhány száz méter maradt a távolság köztük.

Ashley idegesen nézett fel, majd újra húzni kezdte a kart, ami elvileg már elérte az előbb az ütközéspontot. Most mégis úgy tűnt, hogy ha erősen nekifeszül, tovább halad, mintha csak így aktiválná a fékeket rendesen. Minden erejét beleadva kapaszkodott belé, és amennyire csak tudta, húzta, a súlyát is beleadva, egészen hátradőlve. A vonat egyértelműen lassult, egyre csökkent a tempó, amivel vészesen közeledtek a másik szerelvényhez.

Talán tényleg ugrani kellett volna, gondolta, de most már késő volt ezen rágódni. Összeszorította a szemét, teljes erejéből küzdött. Hangos csikorgás hasított a levegőbe, az a kemény, fülbántó fajta, amitől szinte még az üveg is megremeg az ablakokban. Ha nem a kart szorongatta volna, biztosan a fülét fogta volna be helyette. Koccanás, és a vonat megállt. Érzett egy rántást, ahogyan a hátsó vagonok még löktek rajtuk egyet, aztán a pultra esett és a tolókar gyakorlatilag megpróbált a hátán át kiutat találni, de végül egy kiadós gyomroson kívül nem lett komolyabb baja. Zihálva nyitotta ki a szemét és lépett hátrébb a pultrától, kissé meggörnyedve a hasába kapott ütéstől. A fájdalom lassan

szétáradt a testében és nem sokon múlt, hogy visszaköszönjön a sebtében elfogyasztott ebédje. Aztán két erős kart érzett meg a háta mögött, ami megtartotta, hogy el ne essen.

– Szép volt! – tolakodott be a fülében csengő zúgásba Connor hangja.

– Én meg azt hittem, már leugrott – nyögte rekedten.

– Nem sokon múlt, de mégsem tűnhettem ennyire gyávának és végül megtaláltam a vészféket – villant újra az a kellemes félmosoly, bár most csak fél szemmel látta, mert a férfi félig mögötte állt.

Kellett néhány pillanat, amíg kifújták magukat és Ashley is kicsit összeszedte magát, de végül csak megmoccantak. A csend a vonat zakatolása nélkül szinte már fájdalmasnak hatott.

– Szóval a vészfék. Miért nem gondoltam rá! – korholta magát a lány, de a férfi arcát látva megnyugodott. Úgy tűnt, neki is csak az utolsó pillanatban jutott eszébe a megoldás, hiszen a pánik ritkán hagyja, hogy tisztán gondolkozzunk.

– Ideje leszállni! – szólalt meg újra Connor, mire a lány feszülten bólintott.